

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΔΑΔΕ

[Σ. 391, στίχ. 69, ἀντὶ ποσόν, κακόν].

Ὁ Σαραμί ἀπῆλθε τῆς οἰκίας προτοῦ ἐξημερώσῃ, ἵνα φθάσῃ συγχρόνως καὶ συναντήσῃ εἰς Νίμ τὸν υἱὸν τοῦ θά ἐπανάρχετο δὲ τὴν μεσημβρίαν μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ.

Ἡ Ἰουλιέττη ἠσυχολήθη εἰς τὰς προπαρασκευὰς διὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ τελευταίου τούτου, τοῦ ὁποίου ἄλλως τε ἡ ἔλευσις ὑπερβαλλόντως δυσηρέσκει αὐτήν. Ἐν οἰκίᾳ, ἐν ἡ ἐδράστανεν ὁ ἔρωσ κούφα, ἡ παρουσία δεκαοκταετῶν νεανίου θά ἠνώχλει βεβαίως τοὺς ἑραστάς. Ὁ Ἀδριανὸς θά ἦτο ἀγρυπνὸς φυλαξί, καὶ ἡ Ἰουλιέττη ἐσκέπτετο πῶς θά κατάρθου ν' ἀποκρύψῃ τὰς μετὰ τοῦ Ραούλ σχέσεις αὐτῆς. Αἰφνης, παράδοξος ἰδέα διήλθε τῆς διανοίας τῆς.

Ὁ Ἀδριανὸς Σαραμί, ὁ υἱὸς τοῦ συζύγου τῆς, ἦτο δεκαεννεαέτης. Διὰ τὴν ὁ ῥαούλ ῥιβέιρα, ὅστις δὲν εἶχεν ἔτι συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος, νὰ μὴ γείνη φίλος τοῦ Ἀδριανοῦ; θά ἠδύνατο τότε ὁ ῥαούλ νὰ μεταβαίνῃ ἐλευθέρως εἰς τὴν ἑπαυλιν ἐπὶ τῇ πρόσφει τῆς αὐτῆς.

Ἡ πρώτη διήλθε ταχέως.

Τὴν μεσημβρίαν περίπου, ἡ ἀμαξία τοῦ κυρίου Σαραμί ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐπαύλεως. Ὁ δικαστὴς κατήλθεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ νεανίου μετ' ἀγχοῦ, ὀλίγον καχεκτικῶ. Ἦτο ὁ Ἀδριανός.

Προσέκλινεν εὐσεβῶς ἐνώπιον τῆς Ἰουλιέττης, ἐλθούσῃς εἰς συνάντησιν αὐτῶν μέχρι τῆς εἰσόδου. Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἣν ἐκεῖνος ἠσπάσθη.

— Ἀγαπητὴ μου φίλη, εἶπε τότε ὁ Σαραμί, ἰδοὺ νέος πάσχων κακὴν νόσον. Ἐπικαλοῦμαι δι' αὐτὸν τὴν φροντίδα καὶ τὴν μέριμνάν σου.

— Γνωρίζει καλῶς ὅτι δύναται νὰ βασισθῇ ἐπ' αὐτῶν, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη. Εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐστιατήριον, ἔνθα εἶχε παρατεθῇ τὸ πρῶγευμα.

Ὁ Ἀδριανὸς ἦτο ὡς ξένος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός του, ἐν ἡ σπανίως μετέβαινεν. Ἀπὸ τῆς ἐπταετοῦς αὐτοῦ ἡλικίας τὴν νεότητά του διήλθεν ἐν τοῖς σχολείοις. Ὁ δευτέρος γάμος τοῦ πατρός του ἐτελέσθη ὅτε εἰσῆρχετο εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ κατεῖχετο ὑπὸ τῶν ἐπικρατούσων ἰδῶν περὶ τῆς κακῆς ἐπιρροῆς, ἣν δύναται νὰ ἐξασκήσῃ μητρυιὰ.

Ἐγνώριζεν ὀλίγον τὴν Ἰουλιέττην καὶ δὲν εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτήν, οὐχὶ διότι αὐτὴ εἴλκυσε δῆθεν ὅλην τὴν ἀγάπην τοῦ Σαραμί, τοῦτο δὲν συνέβαινε, διότι οὗτος δὲν ἔπαυσε νὰ ἦναι πατὴρ φιλόστοργος· ἀλλ' ὁ Ἀδριανὸς ἐπίστευεν ὅτι ἡ Ἰουλιέττη δὲν τον ἠγάπα καὶ τον ἐκράτει ἐπίτηδες μακρὰν τῆς πατρικῆς οἰκίας.

Ἐν τούτοις κατεγοητεύθη ἐκ τῆς εὐμενείας καὶ προσηνεῖας τῆς νεαρᾶς γυναι-

κός, καὶ ἐκ τῶν περιποιήσεων, ἃς τῷ ἐπεδαψίλευε.

— Θὰ μείνητε ἐπὶ πολὺ με' ἡμᾶς; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττη διαρκούντος τοῦ προγεύματος.

— Σκοπεύω νὰ ἐπανάλθω εἰς τὴν Σχολὴν κατὰ τὸν Νοέμβριον, ἀπήντησεν ὁ Ἀδριανός. Ἐλπίζω ὅτι κατὰ τοὺς ὀλίγους τούτους μῆνας ἡ ὑγεία μου θά βελτιωθῇ.

— Δὲν πρέπει ν' ἀμφιβόλλητε, ἀπήντησεν ἐκείνη, θὰ σὰς περιποιηθῶμεν ὡς ἡ αἰδεμένον παιδίον.

— Πρόσεξον ὅμως, παρετήρησεν ἀστεῖζόμενος ὁ Σαραμί, τὸ παιδίον ἔχει μυστακά.

Κατεβίβασαν ἀμφοτέροι τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπῆλθε στιγμὴ σιωπῆς καὶ ἀμηχανίας.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ἰουλιέττη ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς:

— Πρέπει νὰ εὐρωμεν σύντροφον εἰς τὸν Ἀδριανόν. Ζῶν μόνος ἐνταῦθα πολὺ θά ἐστενοχωρεῖτο.

— Δὲν θά ἐστενοχωρούμην ποσῶς με' ὑμᾶς, κυρία, ὑπέλαβεν ὁ Ἀδριανός.

Ἡτένιζεν αὐτὴν οἶονεῖ θαμβωθείς ὑπὸ τῆς καλλονῆς τῆς.

— Σύντροφον, εἶπεν ὁ Σαραμί. Ἀλλὰ ποῖον;

— Νεανίαν, τὸν ὁποῖον ἐδεχόμην ἐνίοτε κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— ῥαούλ ῥιβέιρα, εἶναι ὁ νέος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τῇ παρακλήσει σου ὁ νομάρχης διώρισε διδάσκαλον εἰς Λεδονόν.

— Πράγματι, ἐνθυμοῦμαι· ἀξιαγάπητος νέος· θά ἦναι διὰ τὸν Ἀδριανόν σύντροφος κατάλληλος.

Ἡγέρθησαν τῆς τραπέζης.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐφάνετο λίαν συγκεκινημένος καὶ ἡ Ἰουλιέττη ἐπίσης.

Ε'

Αἱ ἐπόμεναι ἡμέραι παρήλθον, ἀνευ οὐδενὸς συμβεβηκότος.

Ὁ Σαραμί ἔμεινεν ἐν τῇ ἐξοχῇ.

Διήρχετο μακρὰς ὥρας μετὰ τῆς συζύγου καὶ τοῦ υἱοῦ του

Ὁ νεανίας οὗτος ἐφάνετο παραιτηθεὶς τῶν προκαταλήψεων, ἃς ἐν ἀρχῇ ἐφάνη ἐκδηλώσας κατὰ τῆς Ἰουλιέττης.

Τὴν περιποιεῖτο, ἀνταποδίδων οὕτως αὐτῇ τὰς πρὸς αὐτὸν περιποιήσεις τῆς.

Δις ἢ τρίς ἡ Ἰουλιέττη κατέλαβεν αὐτόν, τὸ βλέμμα ἔχοντα προσηλωμένον ἐπ' αὐτῆς μετ' ἐκφράσεως, ἣν δυσκόλως ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ, καὶ ἐν ἡ ἐφάνετο ἡ ἐκπληξίς, ὁ θαυμασμός καὶ ἴσως αἰσθημά τι ὅπως διάφορον τῆς συγγενικῆς ἀγάπης.

Ὅταν εὐρίσκοντο μόνοι, ἔμενον ἔναντι ἀλλήλων ἐν ἀμηχανίᾳ καὶ σιωπῇ.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἰουλιέττη ἐπέισθη περὶ τῆς ἀληθείας.

Ὁ Ἀδριανὸς ἤρξατο αὐτῆς.

Εἶχε τοιαύτας περὶ ἔρωτος ἰδέας, ὥστε ἡ ἀνγκάλυψις αὐτῆς δὲν ἠδύνατο εἶμὴ νὰ τῇ προσενηση φρίκην.

Ἐπρεπε ταχέως νὰ ἐξαλείψῃ τὸ αἶσθημα τοῦτο ἐν τῇ γεννήσει του.

Τίνι τρόπῳ; Ἀπομακρυνομένη; Ἦτο ἀδύνατον.

Ἡννόησεν ὅτι εἶχε τι καλλίτερον νὰ πράξῃ, καὶ ὅτι ἔπρεπεν ὁ ἔρωσ τοῦ Ἀδριανοῦ, συγκρατούμενος ὑπὸ τοῦ καθήκοντος, νὰ μεταβληθῇ εἰς φιλίαν.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Σαραμί ἀφῆκεν αὐτοὺς μόνους, ἡ Ἰουλιέττη— δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ ῥαούλ θά ἐλάμβανε συνέντευξιν μετὰ τῆς Ἰουλιέττης— προυχώρησε πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ συζύγου τῆς, καὶ τεινύουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς:

— Θέλετε νὰ εἰσθε φίλος μου;

— Φίλος σας, ἐγώ! ἀνέκραξε τρέμων.

— Ναί, σύντροφός μου, ἀδελφός μου.

Ἐτόνισε τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ τοσαύτης εἰλικρινείας, ὥστε θά διεσκέδαζε τὰς ἐν τῇ διανίᾳ του ὑπαρχούσας κακὰς σκέψεις.

Ἀλλ' ὁ Ἀδριανὸς ἦτο, ὡς καὶ ἡ Ἰουλιέττη, ἀνίκανος νὰ ἐπιθυμήσῃ, νὰ συνάψῃ ἀθεμίτους σχέσεις, ἐξ ἐναντίας δὲ ἐν ἐπλήσθη χαρᾶς, ὅτε ἡ Ἰουλιέττη διὰ τῆς ἀπροσδοκίτου προτάσεώς τῆς, τῷ ἐνέπνευσε σκοπὸν τινὰ διὰ τὸν βίον του καὶ τροφήν ἐν τοῖς ἰδανικοῖς αὐτοῦ πόθοις.

— Σεῖς, ἀδελφὴ μου, σύντροφός μου! ἀνέκραξεν. Ὡ! πῶς θά ἀγαπώμεθα! Ἐὰν ἐπιθυμεῖτε θά κάμνωμεν μακροὺς περιπάτους ἐφιπποῖ, θά διερχώμεθα τὸν καιρὸν εὐάρεστος. Ἀ! εἰσθε καλὴ, κυρία. Σὰς εὐχαριστῶ, καὶ σὰς παρακαλῶ μάλιστα ὅπως μὴ προσθέσητε καὶ τρίτον ἵνα συμμεθέξῃ τῆς εὐτυχίας μας.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Δὲν ὠμιλήσατε περὶ τίνος διδασκάλου, τοῦ κυρίου ῥαούλ ῥεβέιρα, ὅστις ἡδύνατο νὰ γείνη φίλος μου;

— Λοιπόν! Δὲν θέλετε;

— Μὴ γνωρίζων ἔτι αὐτόν, οὐδὲ ὅπως ἐπιθυμῶ νὰ τον γνωρίσω, καὶ ἤδη ὅτε μοι προτείνετε τὴν φιλίαν σας, δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς ἰδικῆς του.

— Ἐν τούτοις ἔρχονται στιγμαί, καθ' ἃς θά εἰσθε εὐχαριστημένος νὰ ἔχητε φίλον ὁμήλικα.

— Καὶ σεῖς;

— Ἐγώ! κατὰ πρῶτον, εἰμαι μεγαλειτέρα σας.

— Ὡ! κατὰ πόσον ὀλίγα ἔτη!

— Οὐχ ἦτον εἰμαι μεγαλειτέρα σας ἂν ἄλλως τε δὲν θά ἠδυνάμην νὰ διαθέσω ὅσον τῶν ὥρας ἐπιθυμεῖτε. Ἐχω καθήκοντα οἰκίας, κοδικοποιήσας ἔχω, πρὸ πάντων, καθήκοντα πρὸς τὸν πατέρα σας. Δεχθῆτε τὸν φίλον τὸν ὁποῖον θά σας συστήσω. Εἰμαι βεβαία ὅτι θά συνδεθῆτε στενῶς μετ' αὐτοῦ.

— Βεβαίως, ἀπὸ πρὸ ἔρχεται ἐξ ὁμωνύμων.

— Ἐπίσης καὶ διὰ τὰ πλεονεκτήματα τά του.

— Πότε θά τον ἴδω;

— Αὐρίον θά τῷ γράψω προσκαλοῦσα αὐτόν νὰ γευματίσῃ εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Ταῦτα λέγουσα ἠρρυθία, καὶ ἀνὰ ὁ Ἀδριανὸς ἦτο μᾶλλον ὀδυρεσκῆς, θά ἠννόη-

1. Ἐνεκα ἀπορόπου συμβάντος παρεξήγησαν λάθην εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐξ ὧν διορθώμεν τὰ κυριώτερα. — Σελ. 390, στήλη β', στίχος 14, ἀντὶ ἀπαίσιως, ἀπαύσιως. — Σ. 390, στίχ. 43, ἀντὶ ῥιπκῶν, ῥιπκῶν. — Σ. 391, στίχ. 69, ἀντὶ ἐκπληκτον, ἐκπληκτον. — Σ. 391, στίχ. 38, ἀντὶ σπινθῆρος, σπινθῆρι. — Σ. 393, στίχ. 69 ἀντὶ ποσόν, κακόν.

τις γυνὴ αὐτὴ διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος
ποδοῖς συγγινησέως.

Ἀπῆλθεν ἵνα γράψῃ πρὸς τὸν Ῥαούλ.
Χωρίζομενος αὐτῆς, κατὰ τὴν τελευ-
αίαν συνέντευξιν, τῇ εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ
πανέλθῃ εἰς τὴν σκιάδα τὴν ὀρισθεῖσαν ἡ-
εραν, ἥτις συνέπιπτε τὴν ἐπαύριον.

Μὴ μεταβῇ εἰς τὴν σκιάδα, τῷ ἔγραψεν ἔλθε εἰς
ἐπαυλιν. Θὰ εἶμαι ἐκεῖ διὰ νὰ σε δεχθῶ. Θὰ γινώ-
σκῃς τὸν κύριον Σαραμί, τὸν υἱόν του, καὶ θὰ γε-
νίσῃς μετ' ἡμῶν.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔλαβεν ὁ Ῥα-
ούλ τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης, καθ' ἣν σιγ-
ῇν ἐκέπτετο νὰ λάβῃ τὰς προφυλάξεις
αὐτοῦ, ἵνα εὐρεθῇ εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν
λησίον τῆς ἐρωμένης του. Τῷ ἐπροξένησε
μεγάλῃ ἐκπληξιν.

Δὲν ἠννόει διατί ἡ Ἰουλιέττη, ἀντὶ νὰ
ὑπῆρξεν αὐτὴν, ἤθελε νὰ τὸν εἰσαγάγῃ φα-
ρὰ εἰς τὴν οἰκίαν της.

— Πρέπει νὰ φοβοῦμαι ἢ νὰ ἐλπίζω ;
εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἀπεφάσισε, παρὰ τοὺς δισταγμοὺς του,
φανῇ εὐπειθὴς εἰς τὰς διαταγὰς τῆς
Ιουλιέττης, καὶ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, τὴν
καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἀνηγέθη εἰς
ἐπαυλιν. Ὁ κ. Σαραμί, ἡ Ἰουλιέττη
καὶ ὁ Ἀδριανὸς εὐρίσκοντο εἰς τὴν αἰ-
ουσαν.

Ἡ Ἰουλιέττη τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν
κύριον τῆς πρώτον, καὶ εἰς τὸν Ἀδριανὸν
τόπον.

— Χαίρω πολὺ βλέπων ὑμᾶς, κύριε, εἶ-
πε ὁ δικαστὴς, χωρὶς νὰ σας γνωρίζω,
ἀντίστα δι' ὑμᾶς, τῇ παρακλήσει τῆς
οἰκίας Σαραμί, καὶ λογιζομαι εὐτυχὴς ἐ-
τυχῶν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας, τὸν διο-
μόν διδασκάλου εἰς Λεδενόν. Εἰσθε εὐ-
ριστημένοι ἀπὸ τὴν θέσιν σας ;

— Μάλιστα, κύριε. Ἀλλ' ἐπιθυμῶ τι
ὑπερβόλον, ἀπῆντησεν ἀφελῶς ὁ Ῥαούλ.

— Τὸ ἠννόησα βλέπων ὑμᾶς. Ποῖαν θέ-
ἐπιθυμεῖτε ;

— Ὁ εἰσπράκτωρ τῶν φόρων τῆς Βελ-
γίας ἀπέθανεν. Ἡ θέσις εἶνε κενή.

— Θὰ τὴν ἔχητε ; ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ
δικαστὴς. Θὰ τὴν ζητήσω, καὶ δὲν θὰ μοι
ἀρνηθῶσι. Χαίρω δὲ πολὺ, διότι οὕτω
εἰσθε πλησιέστερον πρὸς ἡμᾶς.

Ταῦτα εἰπὼν, ἐκάλεσε τὸν υἱόν του, εἰς
παρουσίασε τὸν Ῥαούλ, ἐκδηλῶν τὴν
θυμίαν νὰ ἴδῃ τοὺς δύο νέους καθιστα-
νοὺς φίλους.

Ἡ Ἰουλιέττη ἐγένετο κάτωχρος, ἀνα-
μνηστικὴ ὅτι ὁ Ῥαούλ θὰ ἦτο τόσῳ πλη-
νῶν της, εἰς ἀπόστασιν δέκα λεπτῶν τῆς
οἰκίας, ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως.

Ἀσπρηστήθη ἐναντίον του, διότι δὲν ἐ-
λάμβανε τὰς ὁδηγίας της. Δὲν τῷ εἶχεν
δώσει τὸ δικαίωμα τοῦτο καί, κατ' αὐ-
τὴν, τὸ νὰ πράττῃ ἀνεὺ τῆς συγκαταθέ-
σεως της, ἦτο ὡς νὰ κατεχόρτο τῆς ἀδυ-
μίας της.

Καθ' ἣν στιγμὴν μετέβαινον εἰς τὸ ἐστι-
οῖον, στηριζομένη εἰς τὸν βραχιόνά του,
ἐξεδήλωσε χαμηλοφῶνως καὶ ἐν ὀλίγοις
δυσχερῆσιν τῆς.

Ὁ Ῥαούλ ἀπῆντησεν ἐπίσης χαμηλο-
φῶνως :

— Τὸ Λεδενόν ἀπέχει ἐντεῦθεν χιλιό-
μετρα τινὰ μόνον· ἀλλ' ἤμην ἐτι πολὺ μα-
κρὰν ἀπὸ σέ. Πρέπει νὰ εὐρίσκωμαι πολὺ
πλησίον σου, πρέπει.

— Πῶς, θαυμάς ;

— Πρέπει, σοὶ λέγω.

— Καὶ διατί ; ἠρώτησεν ὑπερηφάνως.

— Διὰ νὰ σε ὑπερασπισθῶ. Οἱ κίνδυνοι
εἶναι τοσοῦτον.

— Νὰ με ὑπερασπισθῇς ! διέκοψε. Κατὰ
τίνας ;

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω βραδύτερον.

Ἐφθασαν εἰς τὴν τραπέζαν. Ἡ συνδια-
λεξίς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Διαρκούντος τοῦ γεύματος ὁ Ῥαούλ
ἠτένιζεν ἀδιαλείπτως τὴν Ἰουλιέττην. Τὸ
βλέμμα ἐκείνου ἐτάρασσε αὐτὴν ὑπερβαλ-
λόντως, καὶ ἐφοβεῖτο μὴ προδοθῇ. Παρὰ
τὴν αὐστηρότητα, ἣν πρὸ ὀλίγου ἐξεδῆ-
λων, ὁ ἔρωσ καταῖχεν ἐξ ὀλοκλήρου αὐ-
τὴν. Ἡ παρυσία τοῦ ἀγαπωμένου ὄντος
τὴν ἐμαγνήτιζεν. Οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει
τὰς ἰσχυρὰς αὐτὰς συγγινησεις. Τὸ αἷμα
αὐτῆς ἐκόχλαζε καὶ ἐφλέγετο ὅλην.

Ὁ ἦτον κατῳρωθὲς νὰ ἀποκρύψῃ τὴν
παραχῇ της. Ὁ Ῥαούλ συνέζητει μετὰ
τοῦ κυρίου Σαραμί καὶ τοῦ Ἀδριανοῦ περὶ
πολιτικῆς καὶ γεωργίας· ἀπέδειξε δὲ γνώ-
σεις πλείονας τῶν ὅσων ἐφάνταζοντο ὁ Σα-
ραμί, τὸν ὁποῖον ἐξέπληξε πρὸ πάντων,
ἡ ψυχραιμία τοῦ Ῥαούλ.

Τὴν δὲ Ἰουλιέττην ἐτι μᾶλλον ἐξέπλητ-
τεν ἡ καταφρόνησις, τὴν ὁποίαν ὁ ἐραστής
αὐτῆς ἐξεδῆλυν πρὸς τὸν σύζυγόν της,
καὶ τὴν ὁποίαν, εὐτυχῶς, ἐκεῖνος δὲν ἠν-
νόησε.

Κατὰ πρῶτον, τότε ἡσθάνθη τὴν συγγί-
νησιν καὶ τοὺς φόβους, οὓς δοκιμάζει πᾶσα
γυνὴ εὐρίσκαμένη, κατὰ πρῶτον, μεταξὺ ἡ-
λοτύπου συζύγου καὶ δειλοῦ ἐραστοῦ.

Ὅταν ἠγέρθησαν τῆς τραπέζης, ὁ
Ῥαούλ τῇ προσέφερε πάλιν τὸν βραχιόνά
του καὶ τῇ εἶπεν :

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

— Ὁ σύζυγός μου θὰ σοὶ προτείνει νὰ
μείνης τὴν νύκτα ἐνταῦθα. Δέχθητι καὶ
αὐριον, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, θὰ
εἶμαι εἰς τὴν σκιάδα.

— Πρέπει νὰ σε ἴδω ἀπόψε.

— Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον.

— Πρέπει νὰ ἐννοήσῃς ὅτι εἶναι ἀνάγκη
μεγίστη.

— Με τρομάζεις !

Ὁ Ῥαούλ ἐσιώπησε. Κατόπιν ἐπανε-
λαβε :

— Τὸ μεσονύκτιον θὰ ἔλθω εἰς τὸ δω-
μάτιόν σου.

Ἐκείνη προσεπάθησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Ἀλλὰ πικρὴν ὁ σύζυγός της, καὶ μέ-
χρι τῆς δεκάτης ὥρας πᾶσα κατ' ἰδίαν
συνδιάλεξις κατέστη ἀδύνατος.

Ὁ Ῥαούλ, δεχθεὶς τὴν πρότασιν τοῦ
Σαραμί, νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἐπαυλιν, ὡδηγῇ-
θη εἰς τὸ δωμάτιόν του ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ,
ὅστις ἐφάνετο γοητευμένος ἐκ τοῦ νέου
αὐτοῦ φίλου.

Τὸ μεσονύκτιον ἡ Ἰουλιέττη ἦτο μόνη
εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη, ὅτι, βαθυδύν, οἱ ἐν

τῇ οἰκίᾳ ἀπεκοιμήθησαν, ἀφῆκε τὸ παρά-
θυρον ἀνοικτὸν καὶ ἀνέμενε τὴν ἐπίσκεψιν
τοῦ Ῥαούλ.

Τὸ δωμάτιον ἦτο εὐρύχωρον καὶ διε-
σκευασμένον μετὰ κομψότητος. Αἱ ἐδραὶ,
ἡ ἐκ λευκοῦ ξύλου μετὰ χρυσῶν καὶ κυ-
νῶν γραμμῶν κλίνη, κεκοσμημένη δι' ὀφθα-
σμάτων καὶ παραπετασμάτων ποικιλι-
θῶν, ὡς καὶ πᾶσα ἡ διασκευὴ ῥυθμοῦ Ἀου-
δοβίκου ἸΔ', ἡρμοζον θαυμασίως εἰς τὴν
ἐν γένει ὄψιν τῆς οἰκίας, καὶ, ἐτι μᾶλλον,
εἰς τὴν τῆς οἰκοδεσποίνης.

Ὅπως δὲ μὴ διαταραχθῇ ἐν τῇ προσ-
δοκίᾳ αὐτῆς, καὶ μὴ ἐλκύσῃ τὴν προσο-
χὴν τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ υἱοῦ του,
ἡ Ἰουλιέττη ἐσώσε τὸν ἐπὶ μικρὰς τρα-
πέζης εὐρίσκόμενον λαμπτήρα· οὕτω δὲ τὸ
δωμάτιον ἐφωτίζετο μόνον ὑπὸ τοῦ ἡδέως
καὶ ἀσθενοῦς φωτός νυκτερινοῦ λυχνίσκου,
ἐξ ὕλου τῆς Βοημίας, κρεμασμένου ἀπὸ
τῆς ὀροφῆς διὰ τριῶν λεπτῶν ἀλύσεων
ἐξ ἐστὶλωμένου χαλυβός.

Ἡ Ἰουλιέττη ἐφάνετο ὡς νηρηὶς ἐν
τῷ σκότει ἐκείνῳ. Ἡ καλλονὴ αὐτῆς ἀπῆ-
στραπτε διὰ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν
λευκοῦ καλλύμματος. Τὸ σχῆμα τῶν με-
λῶν της διεγράφετο σαφῶς καὶ ἀορίστως
ἐν ταύτῳ ἐν τῷ ἡμίρωτι, ὅπερ ἐβασιλευεν
εἰς τὸ δωμάτιον.

Οὐδὲν θελκτικώτερον αὐτῆς.

Ἀπειρὸς γοητεία τὴν περιέβριλλε.

Τὸ πᾶν ἐν αὐτῇ ἐφάνετο λέγων : εἶμαι
ἡ νεότης, ἡ ἡδονή, ὁ ἔρωσ.

Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ ἐνώ-
πιον τῆς καλλονῆς ἐκείνης ; Ἀνὸ σύζυ-
γός της, ἀφοῦ ἐπόθησεν αὐτήν, δὲν τὴν
ἠγάπα, τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ὑπεί-
κων εἰς τὸν ἀσταθὴ καὶ ἰδιότροπον αὐτοῦ
χαρακτήρα, καὶ εἰς τὰ διεφθαρμένα αὐτοῦ
ἔνστικτα, ἐκορέθη ἅμα τῇ εὐτυχίᾳ του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Ἰουλιέττη
ὑφίστατο δεινὴν δοκιμασίαν.

Θὰ ἐδέχετο μετ' ὀλίγον εἰς τὸ δωμά-
τιόν της μυστηριωδῶς, κρύφα τοῦ συζύ-
γου της, ἀνθρωπιν, τοῦ ὁποῖου ἐγνώριζε
τὰ αἰσθήματα, ὅστις τὴν ἠγάπα, καὶ
ἀπέναντι τοῦ ὁποῖου ἡσθάνετο ἐαυτὴν
ἀνίσχυρον. Πῶς νὰ μὴ ἦναι τεταραγμένη,
ἀφοῦ, διαρκούντος τοῦ γεύματος, ἡδυνή-
θη νὰ ἐννοήσῃ ὁποῖαν ἐπιρροὴν ἀπέκτησεν
ἐπ' αὐτῆς εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα ;

Ἐπάλαιε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην με-
ταξὺ τῶν τελευταίων ἀγῶνων πρὸς διά-
σωσιν τῆς τιμῆς της, καὶ τῶν διαπύρων
πόθων, οἵτινες ἀνεγεννῶντο ἐν αὐτῇ, ἐπὶ
τῇ ἰδέᾳ, ὅτι ὁ Ῥαούλ θὰ διήρχετο μετ'
ὀλίγον τὴν οὐδὸν τοῦ δωματίου ἐκείνου.

Εἶναι ἐπικίνδυνος ἡ εἰκοσέτης ἡλικία.
Τὸ αἷμα κοχλάζει φλεγόμενον ὑπὸ τῶν
βιαιῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ διεγειροῦσιν ἡ πα-
ρυσία ἡ ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀγαπωμένου
προσώπου. Ὁμοιάζει πρὸς τὸ πῦρ, ὅπερ ἀφοῦ
ἐπὶ μακρὸν ὑπέβωσκεν, ἀνάπτει μετ' ὃν
πρῶτον σπινθῆρα, μετ' ὃν πρῶτην ἀνασκά-
λευσιν.

Ἡ συγγινησις τῆς Ἰουλιέττης ἐζωγρα-
φεῖτο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της.

Ἡ ὠχρότης, ἥτις καθίστα αὐτὴν τόσῳ
θελκτικὴν, ἡ ἀταξία τῆς μελανθῆς αὐτῆς

κόμης, ἡ φοικίας ἡ διατρέχουσα τὴν ἄβραν αὐτῆς ἐπιδερμίδα, ἡ διάπυρος λάμψις τοῦ βλέμματός της, προέδιδον ὅτι ἐταράσσεται ὅλη ὑπὸ ἐνόχου καὶ κυφίας ἐλπίδος ἡ ὑπὸ ἰσχυρῶν τύψεων, ἰσχυροτέρων ἔτι καὶ αὐτῶν τῶν προσφερομένων αὐτῇ τέρψεων.

Ἐν τούτοις διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου εἰσῆρχετο ἡ δροσερὰ τῆς ἐσπέρας αὐρα.

Ἐρρίψεν ἐπανωφόριον ἐπὶ τῶν μόλις ὑπὸ λεπτοτάτου ὑφάσματος καλυπτομένων ὤμων αὐτῆς. Ἐκαθέσθη σκεπτομένη περὶ τίνος σοβαρᾶς υποθέσεως ἡ φοβεροῦ ἀποκρύφου ἤθελεν ὁ Ῥαούλ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ κρυφίως, καὶ ἂν τοῦτο δὲν ἦτο πρόφαισις ἵνα φθάσῃ μέχρις αὐτῆς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς νυκτός.

— Πολὺ βραδύνει! ἐψιθύρισε.

Καὶ ἀληθῶς, μεσονύκτιον ἐσήμανε, καὶ ὁ Ῥαούλ δὲν ἐφαίνετο.

Εἶχεν ἀφήσει τὴν θύραν ἡμιάνοικτην, πεποιθὺς ὅτι ὁ ἐραστής αὐτῆς θὰ εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, χωρὶς νὰ τὴν ἐκθέσῃ. Ἐν τούτοις ἐφοβεῖτο.

Τὸ δωμάτιον, εἰς ὃ κατεκλίνετο ὁ Ῥαούλ ἦτο εἰς τὸ ἰσόγειον ἵνα δὲ φθάσῃ πλησίον τῆς Ἰουλιέττης, ἔπρεπε ν' ἀνέλθῃ τὸν ἄνω ὄροφον, νὰ διασχίσῃ δύο διαδρόμους καὶ νὰ διέλθῃ πρὸ τοῦ δωματίου τοῦ κ. Σαραμὶ. Ἐδεῖ νὰ λάβῃ προφυλάξεις τινάς.

Ἦννέει ἄρα γε ὁποίους διέτρεχε κινδύνους; Ταῦτα διαλογιζομένη ἡ Ἰουλιέττη, ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον.

Ἦ νῦξ ἦτο ἡρεμὸς καὶ φεγγαβόλος.

Ὁ κῆπος ἐξετείνετο πρὸ αὐτῆς. Ἡ εὐωδία τῶν ῥόδων ἐβαλσάμου τὸν ἀέρα.

Ἀφρῆς εἶδε σκιὰν εἰς τὸν κῆπον.

Κατελήφθη ὑπὸ τρόμου. Ἀλλὰ καθεύχασεν, ἀναγνωρίσασα τὸν Ῥαούλ.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ τῷ ἐποίησε νεῦμα σημαίνον:

— Μὴ ἀνησύχει.

Ἦκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς κινήσεις του.

Ὁ Ῥαούλ εἶχεν ὑπολογίσει μετὰ τῆς ἀκριβοῦς ἀνθρώπου πεποιθότος, ὅτι θὰ ἦτο εὐκολώτερον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐρωμένης του διὰ τοῦ παραθύρου παρὰ διὰ τῆς θύρας.

Δικτυωτὸν κιγκλίδωμα ἐκ ξύλου, χρώματος πρασίνου, ὑποβαστάζων τὰ τὴν πρόσοψιν τῆς οἰκίας κοσμοῦντα ἄνθη, τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς ἀσφαλῆς κλίμαξ.

Ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν, καὶ βοηθούμενος διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν ἀνῆλθε. Μετ' οὐ πολὺ ἡ Ἰουλιέττη εἶδε πρὸ αὐτῆς τὸν ἐραστὴν τῆς.

Ἐντρομος ὡπισθοχώρησεν.

Ὁ Ῥαούλ εἰσῆλθε παράπαντα.

— Τί ἐτόλμησες νὰ πράξῃς; ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιέττη.

— Ἀλλὰ δὲν μοι ἐπέτρεψες νὰ ἔλθω;

Δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς ἀγαπῶσης καὶ δειλῆς γυναικός, ἔδραμεν εἰς τὴν θύραν, ἔκλεισεν αὐτήν διὰ τοῦ μικροῦ μοχλοῦ, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ παράθυρον, ὅπερ ἔκλεισεν ἐπίσης, καὶ οὕτως εὐρέθησαν ἐλεύθεροι ἐναντι ἀλλήλων.

Ἐσιώπων ἄλλ' αἱ καρδίαι αὐτῶν ὠμίλουν. Ἄν ὑπεχώρουν εἰς τοὺς πόθους τῆς καρδίας των, θὰ ἤνοιγον τὰς ἀγκάλας, θὰ ἄφινον κατὰ μέρος τοὺς τελευταίους διασταγμούς, θ' ἀνῆκον ὁ εἰς εἰς τὸν ἕτερον, θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς.

Τίς λοιπὸν ἐκώλυεν αὐτούς; Ὁ Ῥαούλ ἐσέβετο καὶ ἠγάπα τὴν Ἰουλιέττην, αὕτη δὲ ἠγνόει τὴν τέχνην τοῦ προσελκύειν ἐραστήν διὰ μειδιάματος, ἀνοίγουσα τὰς ἀγκάλας καὶ προσποιουμένη συγχρόνως ὅτι ἀνθίσταται.

Ἦτο φοβερὰ ἡ ἀμνηχανία αὐτῶν.

Ἀλλὰ καὶ πόσον γλυκεῖα ἡ πρὸ τῆς εὐδαιμονίας αὕτη στιγμή!

— Ἦθελες νὰ μοι ὁμιλήσῃς, εἶπεν αἴφνης ἡ Ἰουλιέττη. Ὁ καιρὸς ἐπείγει. Ἰδοὺ! ὠμίλει.

Ὡπισθοχώρησε, τρέμουσα καὶ εὐτυχῆς ἐνταυτῷ, καὶ ἐκάθησε ἐπὶ ἀνακλίντρου.

— Ὅ,τι ἔχω νὰ σοι εἰπῶ εἶναι λίαν σοβαρὸν, εἶπεν ὁ Ῥαούλ.

Τὸν ἠτένισε. Θὰ τῇ ἀνήγγελεν ἄρα γε ὅτι ἡ εὐτυχία αὐτῶν κατεστράφη πρὶν ἢ εἶτι ἀπολαύσωσιν αὐτῆς!

— Σοὶ εἶπον, ὑπέλαβεν ὁ Ῥαούλ, ὅτι Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης συνδέων ἡμᾶς ἐπέδωκεν ἐκδίκησιν.

— Μοί το εἶπες, καὶ σε ἠρώτησα τὸ δνομα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ.

— Τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὸ γνωρίζω μοί το εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Τότε ἡ φρόνησις, ἡ περὶ τῆς ἀσφαλείας σου μέριμνα, κατεσίγησαν τοὺς πόθους μου. Ἦδη ἔνα μόνον ἐπιδιώκω σκοπὸν νὰ σε προφυλάξω. . .

— Τρέμω. Τί συμβαίνει λοιπόν;

— Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον καταδιώκει ὁ Ἰωάννης, καὶ τοῦ ὁποίου ἐπιδιώκει τὴν καταστροφὴν, ἐκείνος τὸν ὁποῖον θέλει νὰ πλῆξῃ εἰς τὰ προσφιλέστερά του, εἶναι ὁ σύζυγός σου.

— Ὁ σύζυγός μου!

— «Θὰ ἀγαπήσῃς τὴν σύζυγόν του, μοι εἶπε, θὰ τὴν ἀπολαύσῃς. Καὶ ὅταν οὐδὲν θὰ ἔχῃ νὰ σοὶ ἀρνηθῇ, θὰ φύγῃ μετ' αὐτῆς; καὶ οὕτως ὁ ἐχθρὸς μου θὰ μάθῃ ὅτι ἠπατήθη, καὶ ὅτι ἡ σύζυγός του συγχρόνως τὸν ἐγκατέλιπε διὰ νὰ σε ἀκολουθήσῃ.»

— Ἀτιμία! Ἀλλὰ διατί;

— Θάρρει, Ἰουλιέττη. Δισταζω καὶ ἐν τούτοις. . .

— ὦ! ὠμίλει. Τὸ θάρρος μου εἶνε πολὺ.

— Ἡ Σαλβιέττη ἐφρονεῖται, τὸ γνωρίζεις. Ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἰωάννου, ὁ δὲ φονεὺς εἶναι ὁ σύζυγός σου.

Ἡ Ἰουλιέττη ἠγέρθη ἔντρομος καὶ ετοίμος νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς κατηγορίας ταύτης.

Ἀλλ' ὁ Ῥαούλ ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ σύζυγός σου ἦτο ἐραστής τῆς Σαλβιέττης. Ἦτο ἔγκυος. Τὴν ἐφόνευσεν δὲ ἵνα ἀποφύγῃ τὰς συνεπείας τοῦ παρὰ πτώματος του. Ὁ Ἰωάννης ἔχει ἀποδείξει εἰς χεῖράς του. Ἀ! συγχώρησόν με ὅτι σοὶ τὰ ἀποκαλύπτω. Δὲν σοὶ ὠμίλει ὁ ἐραστής, ἀλλ' ὁ φίλος. Δὲν ἦλθον ἵνα καταχρασθῶ τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ἀδυναμίας σου. Ἐπρεπε νὰ σοὶ ὑποδείξω τὸν κίνδυνον. Ἡ

ἐκδίκησις τοῦ Ἰωάννου, ὅσα μᾶλλον ἀπρὸ σδόκητος καὶ ἂν ἦτο, τόσῳ φοβερωτέρα ἐπῆρχετο. Ἦδη γνωρίζεις τὸν κίνδυνον. Τὸν ἀποφύγωμεν. Ἐξέλθεις μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἐπαίτου. καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Ἀμφοτέροι θὰ τὸν ἐμποδίσωμεν καὶ θὰ σώσωμεν τὸν σύζυγόν σου ἀπὸ τὴν ἀτιμωσίαν.

Ἦδύνατο ἐπὶ πολὺ ἔτι νὰ ὁμιλῇ. Ἰουλιέττη ἐσιώπα καὶ ἐφάνετο μὴ ἀκούουσα. Ἀλλ' ἔκλειε. Τὰ δάκρυά της ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς.

Τί ἐν αὐτῇ εἶχε συμβῇ; Εἶδεν αἴφνης αὐτὴν προδοθεῖσαν, ἐγκαταλειφθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀθλίου ἀνδρός, μεθ' οὗ διὰ παντός εἰς συνδέθῃ; ὁ ἔρως ὑπερίσχυσε τῆς ὀδύνης ἡ τουναντίον ἡ ὀδύνη ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἀδυναμίας της, ἡ δὲ ἐκλείψις τῶν αἰσθημάτων της καὶ ἡ καλλονὴ τοῦ Ῥαούλ σάν ἡ ἀφορμὴ τοῦ παρὰ πτώματος της;

Ἠγέρθη, καί, τεινούσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Ῥαούλ, τῷ εἶπε:

— Μόνη τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν κόσμον καταφεύγω εἰς σὲ ὡς εἰς πιστὸν φίλον. Ἔσο ὁ σύμβουλός μου, τὸ στήριγμά μου ἡ ἐλπίς μου.

[Ἐστὶν ἀσυνέχεια].

TONY.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦρα προηγούμενον φύλλον].

— Εἰσθε βέβαιος, ὅτι εὐρίσκεται παρὰ τὸτε εἰς τὸ δωμάτιόν του;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, δὲν ἐξέλθει εἰμὴ ὅπως ὀδηγήθῃ εἰς τὸ κοιμητήριον.

— Ἐχει καλῶς ὑπάγετε καὶ ἀποσταλάτέ μοι τὸν ἀδελφόν μου, ἀμα ἐπανέλθῃ.

— Καὶ ἂν ἦναι μεθυμένος;

— Εἰς ὁποῖαν δὴποτε κατάστασιν.

— Λοιπὸν, συμβαίνει τι κατεπείγον;

— Ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως τῆς υποθέσεως ἡμῶν.

Ὁ Βερνουλλιέτος ἐξῆλθεν ὀρμητικῶς ἦτο ἀνὴρ ἐμπλεὺς ἱεροῦ ζήλου.

Τώρα εἶχε καταλάβει πυρετὸς τὸν Σηκώ, ἀγνοοῦντα ἐὰν ὤφειλε νὰ παρακολοθήσῃ τὸν Γονδύ ἢ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Δαυὶδ, εἰς τὸ ὁποῖον οὐ πλέον ἠκούετο, ἐνῶ ἐκ τῆς ὀπῆς τοῦ διωχρίσματος ἐφαίνετο μίαν γωνίαν τῆς κλίνης.

Ἀφρῆς φωνή τις ἀντήχησεν ἀπὸ κλίμακος.

Ὁ Σηκὼ ἀνεσκήρτησε, διότι ἦτο φωνὴ τοῦ μοναχοῦ.

Ὁ Γοραφλότος, ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ νοδόχου, ὅστις μάτην προσεπάθει νὰ ἐβάλλῃ αὐτῷ σιγὴν, ἀνῆρχετο ἀνὰ μίαν βαθυμίδας τῆς κλίμακος, ἄδων, διὰ βραχύνῃς φωνῆς μεθύσου:

Τὸ κρασί καὶ ἡ λύπη
Στὸ κεφάλι μου κτυπιῶνται
Μὲ κλωτσιαὶ καὶ μὲ χαστούκια,
Ποῦ εἶναι κοσμοχάλασμός;
Δυνατώτερο ποῖο εἶναι;
Τὸ κρασί εἶναι ἀφεύκτως
Ὅστ' ἡ λύπη, τρομασμένη,
Φεύγει, δὲν ἔξαγαυρίζει.